

Sygn. akt. IV Ka 1350/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński

Protokolant Artur Łukiańczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2015 r.

sprawy **Z. D.**

obwinionego z art. 92 § 1 k.w. i art. 95 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia

z dnia 24 września 2014 roku sygn. akt VI W 89/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Z. D. został obwiniony o to, że:

w dniu 22.05.2013 r. około godz. 16:20 we W. na ul. (...) zaparkował pojazd marki M. o nr rej. (...) w miejscu obowiązywania znaku drogowego B-36 (zakaz zatrzymywania się) oraz w tym samym miejscu i czasie nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów do prowadzenia pojazdu,

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw i art. 95 kw.

Wyrokiem z dnia 24 września 2014 r., sygn. akt VI W 89/14 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym:

I. uznał obwinionego Z. D. za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i art. 95 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw i art. 95 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciążył obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 30 zł.

Apelację od wyroku wywiódł obwiniony i zaskarżając wyrok w całości, na korzyść obwinionego, zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku poprzez uznanie obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu z art. 92 § 1 kw, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie daje podstaw do takich ustaleń, prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego, a w szczególności dokumentacja (...) prowadzi do wniosku, że obwiniony nie popełnił zarzucanego mu czynu z art. 92 § 1

kw, nadto Sąd błędnie ustalił, że obwiniony zaparkował samochód w miejscu niedozwolonym, podczas gdy w miejscu parkowania nie obowiązywał w dniu zdarzenia zakaz parkowania oraz Sąd ten błędnie przyjął również, że obwiniony nie posiadał przy sobie prawa jazdy w dniu zdarzenia;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów polegającej na tym, iż Sąd uznał za wiarygodne jedynie zeznania funkcjonariusza Straży Miejskiej K. M. i przyjął, że obwiniony nie miał prawa jazdy, podczas gdy nie jest to faktycznym stanem rzeczy i jest w sprzeczności z wyjaśnieniami obwinionego złożonymi w sprawie.

W konkluzji obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom apelującego, zgromadzony materiał dowodowy dawał wystarczające podstawy do tego, by Z. D. móc przypisać winę i sprawstwo w zakresie zarzucanego mu wykroczenia z art. 92 § 1 kw i art. 95 kw, o czym przekonuje lektura akt postępowania oraz pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sąd Odwoławczy stoi też na stanowisku, że w analizowanej sprawie zgromadzono wszystkie dowody niezbędne do tego, by móc zrekonstruować faktyczny przebieg zdarzenia, do jakiego doszło w dniu 22 maja 2013 r.

Sąd dysponował zatem zeznaniami świadka K. M. oraz wyjaśnieniami odebranymi od obwinionego na rozprawie. Nadto Sąd zwrócił się do (...) we W. o przedstawienie oznakowania, jakie obowiązywało na ul. (...) feralnego dnia. Jak słusznie podniósł obwiniony, odpowiedź (...) nie dotyczyła wskazanego przez Sąd okresu, tym niemniej materiał dowodowy na tą okoliczność został ostatecznie uzupełniony pismem (...) z dnia 12 sierpnia 2014 r. (k. 35-39) oraz materiałami przedstawionymi przez obwinionego, pozyskanymi przezeń z Urzędu Miejskiego (k. 57-72), które w pewnym zakresie pokrywały się z dokumentacją przesłaną przez tą instytucję Sądowi. Wreszcie, Sąd dopuścił również dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych na okoliczność określenia, czy obwiniony uprawniony był feralnego dnia do zaparkowania pojazdu w miejscu, w którym pozostawił swoje auto. Dowody powyższe zebrane w całość dały ostatecznie odpowiedź, iż Z. D. uprawniony do tego nie był.

Przede wszystkim znamieny w sprawie jest fakt, iż jak wynika z dokumentacji fotograficznej załączonej do akt sprawy, obwiniony zaparkował auto za znakiem B-36 „zakaz zatrzymywania się” po tej samej stronie drogi, po której znak ten był ustawiony. Pod tablicą w/w znaku nie znajdowała się nadto żadna dodatkowa informacja, która ograniczałaby zakres jego obowiązywania. Tym samym w analizowanej sprawie należy zwrócić uwagę na brzmienie § 28 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, w szczególności na jego ust. 3 oraz ust. 4, oraz na § 32.

Z § 28 ust. 3 cyt. Rozporządzenia wynika, że zakaz oznaczony znakiem B-36 dotyczy tej strony drogi, po której się znajduje, z wyjątkiem miejsc, gdzie za pomocą znaku dopuszcza się postrój lub zatrzymanie, dotyczy również kolumn pieszych oraz jeźdźców i poganiaczy a nadto nie dotyczy pojazdów unieruchomionych ze względu na warunki lub przepisy ruchu drogowego. Nadto ust. 4 stanowi, iż zakaz wyrażony znakiem B-36 obowiązuje, z zastrzeżeniem § 32 ust. 2, do odwołania lub do miejsca umieszczenia znaku B-35. Wreszcie, według § 32 ust. 2, jeżeli zakaz wyrażony przez znaki B-25, B-26, B-29, B-33, B-35, B-36, B-37 i B-38 nie jest uprzednio odwołany znakiem oznaczającym koniec zakazu, to obowiązuje on do najbliższego skrzyżowania, co nie dotyczy jednak skrzyżowania na drodze dwujezdniowej, na którym wlot drogi poprzecznej znajduje się tylko z lewej strony i nie ma połączenia z prawą jezdnią.

Z powyższego wynika konkluzja, potwierdzona zresztą również opinią biegłego J. D., że znajdujący się w dniu 22 maja 2013 r. znak B-36 nie mógł stanowić -jak sugerował obwiniony w apelacji- odwołania wcześniejszej stojącego na tej drodze znaku B-36, bowiem gdyby tak było, jego całościowy wygląd byłby inny (pod znakiem umieszczona by była tabliczka T-25c /czarna strzałka na białym tle skierowana w dół/ oznaczająca odwołanie zakazu). Znak ten oznaczał po prostu zakaz postoju na całej długości prawej krawędzi ul. (...) i obowiązywał on do najbliższego skrzyżowania.

Stwierdzenie to nie podlega dyskusji i własna interpretacja sekwencji znaków znajdujących się w dniu 22 maja 2013 r. na ul. (...) przedstawiona przez obwinionego wniosku tego absolutnie nie zmienia.

Co więcej, sceptycznie należy odnieść się do stwierdzenia Z. D. jakoby dokumentacja ze (...) przedstawiona przezeń na rozprawie prowadzić miała do wniosku, że obwiniony nie popełnił zarzucanego mu czynu.

Przede wszystkim, abstrahując w tym momencie od kwestii zgodności oznakowania znajdującego się tego dnia ul. (...) z oznakowaniem wynikającym ze zmian w organizacji ruchu zatwierdzonym przez (...), naczelną zasadą w ruchu drogowym jest ta, iż uczestnik tego ruchu zobowiązany jest stosować się do ustawionych na drodze znaków. Poza sferą jego zainteresowania winno być to, że na danej ulicy można było dotychczas parkować, że nadal znajduje się na niej parkomat, że według jego wiedzy dany znak ustawiony był tylko czasowo, że obowiązywał tylko na wysokości remontowanego budynku, itp. Tak długo, jak długo znak stoi, uczestnik ruchu powinien się znakowi temu podporządkować. W analizowanej sprawie oznakowanie drogi nie sugerowało, że zakaz zatrzymywania się obowiązywał tylko i wyłącznie na pewnym odcinku ul. (...), a zatem parkując auto za w/w znakiem obwiniony dopuścił się naruszenia obowiązujących przepisów.

Idąc dalej, odnieść należy się również do dokumentacji ze (...), którą w pełnym zakresie przedstawił właśnie obwiniony. Z dokumentacji tej wynika bowiem, iż na podstawie decyzji zarządcy drogi nr (...) dnia 06 lutego 2013 r. zezwolono -z uwagi na prowadzenie robót budowlanych i w tym celu- na zajęcie pasa drogowego drogi publicznej ul. (...) we W. i wygrodzenie terenu pod dostawę materiałów na plac budowy, zaś decyzja ta wydana została m.in. w oparciu o zatwierdzony projekt organizacji ruchu zastępczego. Projekt organizacji ruchu zastępczego wskazywał w pkt. 4.1 akapit 3 (k. 64 akt), iż „w celu zapewnienia możliwości przejazdu w/w trasą (chodzi o wcześniej wskazaną trasę ul. (...) - ul. (...) - ul. (...) – przyp.) zachodzi konieczność **wyłączenia z postoju ul. (...) na odcinku od ul. (...) do ul.**

K. ustawienie znaków znak B-36 oraz zasłonięcie znaków D-18 – rys. 2”. W dalszej zaś części (pkt. 4.1 akapit 5 - k. 65 akt) projekt przewidywał: „w przypadku, **gdy zaniechany zostanie transport samochodów ciężarowych zakaz postoju w ciągu ul. (...) zostanie utrzymany tylko na wysokości wygrozonego odcinka ul. (...).** W tym celu zaprojektowano znaki znak B-36, T-25a, T-25c oraz przesuwa się znak D-18 – rys.3”.

Stwierdzić zatem można, że, w istocie, na odcinku ul. (...) obowiązywać mógł zakaz zatrzymywania się tylko na wysokości wygrozonego odcinka tej ulicy, lecz doszło do tego po ustaniu w tym miejscu transportu samochodów ciężarowych. W dniu 22 maja 2013 r. najwidoczniej do tego jednak nie doszło, skoro na drodze nadal funkcjonowało oznakowanie wynikające z pkt. 4.1 akapit 3 projektu, a nie to wskazane w pkt. 4.1 akapit 5. W/w stan rzeczy potwierdzają zeznania funkcjonariusza Policji K. M. co do oznakowania obowiązującego w dniu zdarzenia na ul. (...), którym to zeznaniem w związku z powyższym słusznie Sąd meriti dał wiarę. Brak jest również podstaw, by nie dać wiary zeznaniom świadka i w tym zakresie, w jakim wskazuje on, że Z. D. nie miał przy sobie prawa jazdy. Sugestia obwinionego, iż strażnik nie pozwoliłby mu jako kierującemu pojazdem odjechać z miejsca zdarzenia, gdyby stwierdził, że nie posiada on przy sobie prawa jazdy jest bowiem błędna i sprzeczna z doświadczeniem życiowym.

Reasumując, kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy nie potwierdziła zasadności zarzutów podniesionych przez apelującego. Fakt naruszenia przez obwinionego przepisów art. 92 § 1 kw i art. 95 kw nie budzi zdaniem Sądu Okręgowego jakichkolwiek wątpliwości, w związku z czym zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy. Sąd Odwoławczy akceptuje bowiem również rozstrzygnięcie w zakresie karny, uznając, iż nie pozostaje ono w sprzeczności z dyrektywami, o jakich stanowi art. 33 kw, zaś wymierzona kara grzywny mieści się w granicach przewidzianych przez ustawodawcę, uwzględnia w należyty stopniu ogół okoliczności ujawnionych w sprawie, jak też odzwierciedla stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu. Przekonująca argumentacja w tym względzie sprawia, że nie sposób uznać, by reakcja prawno-karna na popełnione przez Z. D. wykroczenie była nazbyt surowa, a co się z tym wiąże - rażąco niesprawiedliwa.

Orzeczenie o kosztach oparto o treść art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 § 1 kpsw.